

и да приематъ учителятъ, който имъ са проважда отъ страна на Читалището, съ условие това послѣдното да плаща по нѣщо, а остатото отъ платата на учителятъ, —селенитѣ. Между многото убѣждения, тѣ са противяхъ да приематъ учителятъ (най-сѣтиѣ го приехъ), като са извинявахъ, че били сиромаси и не ще можатъ да го поддържатъ. Какъ можете, имъ казахъ азъ, да поддържате до десетъ кръчи въ селото си, пакъ не можете да поддържате единъ учитель, за платата на когото ви са помага още?! И дѣйствително въ него село имаше близо до десетъ кръчи. Нъ да оставимъ тѣзи жалостни бѣдѣзи между насъ и това жалостно наше състояние и да додемъ пакъ на прѣдмѣтътъ си, който макаръ и да не е далѣчь отъ този примѣръ, слѣдствие отъ невѣжеството, за изгонванието на което хортувами. Който не знае да чете, той е още вѣченъ робъ на незнанието. Съкой отъ насъ, кога загуби макаръ петъ пари, скърби за това. Пакъ я да помислимъ колко скъпо плаща овзи, който не знае да чете, на този немилостивъ мѣчителъ, незнанието, какъвъ голѣмъ данѣкъ му плаща сѣка година за нищо и никакво! Нека да прѣдположимъ, че единъ, който знае да чете, да пише и да смѣта, ще препечели въ годината три хиляди гроша, освѣтъ като си покрие разноскитѣ. Ако би пакъ този сѣщій да не знаеше да чете, да пише и да смѣта, освѣтъ дѣто нищо не ще препечели, нъ едвамъ, и то съ голѣми мѣки и съ голѣмъ недостатѣкъ, ще са прѣхрани. Тѣй щото лишентъ отъ нужната храна и облекло, може и да умрѣ безъ врѣме, като стане съ това и самоубиецъ, защото отъ нѣманне нужната и достаточна храна и облекло му са е прекратилъ животѣтъ. Всичко туй, което не може да придобие и отъ което са лишава поради незнанието, не са ли казва сега, че този неученъ става робъ на това незнание, и слѣдователно му плаща голѣмъ данѣкъ, кой-